

Kim Stranne fortsätter kämpa för en bättre värld

Från kristen dödsrockare till röd folkrockare.

Nu återvänder Hasslösonen till Karlskrona för att spela i Hoglands park under förstamaj-firandet.

– Det var inte svårt att tacka nej. Inte minst med en sådan tragik till regering som vi har nu, säger Kim Stranne.

Han är rak på sak, 31-åriga Kim Stranne. Inte rädd att yppa sina åsikter. Men så ser han sig som en medmänniska också, både i jobbet som personlig coach och fackligt förtroendevald på ett större företag i Kalmar och som sångare och gitarrist i Kim Stranne & Kollektivet som nyligen släppte debutskivan, *Svart på vitt*.

– Egentligen är jag ingen plakatmänniska som går längst fram i förstamaj-leden. Jag säger vad jag tycker på scen i stället. Och för mig har det alltid varit självklart att värna om den lilla människan och aldrig tänka och verka egoistiskt, säger Kim Stranne som numera bor på Öland, tillsammans med fru Helena och dottern Freja, åtta månader.

Från en ö till en annan, med andra ord. Det var på Hasslö som Kim Stranne började sin musikaliska karriär i mitten av 90-talet. Då som sångare i den kristna dödsrockbandet Anaemia, som bildades som en protest mot den blodfattiga kristendomen. Eller det var i alla fall så medlemmarna uppfattade kyrkan då.

Belönas av Gud

I dag är Kim Stranne fortfarande troende, men inte utövande. Han fick nog efter några års ideellt arbete med Pingstkyrkan i Stockholm.

– Jag blev inkallad till pastorn som hade en överraskning till mig. Han ville att jag skulle jobba heltid i stället för halvtid i församlingen, fast någon lön skulle jag inte få. I stället skulle jag belönas av Gud en vacker dag.

5 skivor som förändrade Strannes liv

• Bob Dylan – Desire (1976)

Oh Sister från *Desire* är den första låten med Bob Dylan jag på allvar lyssnade på. Det här är nog min absolut favoritskiva.

Favoritskivan.

• Bob Dylan – Biograph (1985)

En riktigt bra samlingskiva med många rariteter från Dylans karriär.

• The Black Crowes – The Southern Harmony and musical companion (1992)

Ett av tidernas bästa rock'n'roll-album med den fantastiska låten Remedy.

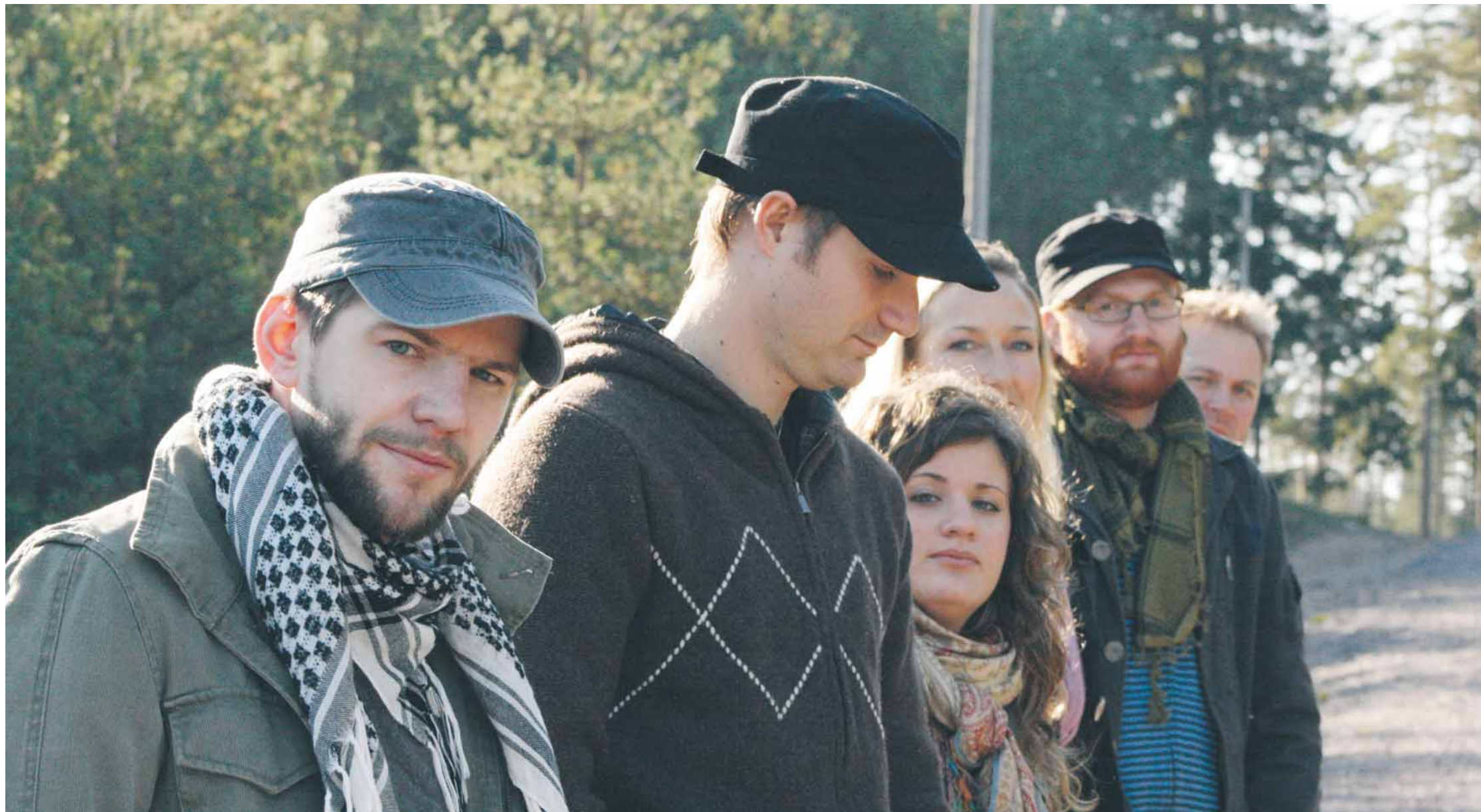
• Stefan Sundström – Hå Hå ja ja (1993) och Vitabergspredikan (1994)

Två skivor som jag köpte samtidigt efter att ha hört en låt med Sundström på radion. Två album med starka låtar. Sundström har inspirerat mig och många andra att våga skriva på svenska.

• Kim Stranne & Kollektivet – Svart på vitt (2007)

Plötsligt får jag göra det jag tycker är roligast. Spela live och höra publiken sjunga med.

Då fick Kim Stranne nog. Han kände sig "kyrkligt utbränd" och flyttade så småningom tillbaka till Karlskrona innan nästa flyttas gick till Kalmar. Hela tiden skrev han låtar på svenska. Mest för sig själv. Historier och åsikter som han behövde få ut sig, även om det just då bara

SPELAR I HOGLANDS PARK. Kim Stranne & Kollektivet är ett av flera band som spelar under förstamaj-firandet debutskivan och har bland annat fått med en låt på en samlingskiva som släpps i dagarna.

i Hoglands park, Karlskrona. Bandet, som leds av Hasslösonen Kim Stranne, släppte nyligen

Foto: CATRIN FAHLSTRÖM NORDIN

var krukväxterna som lyssnade.

En kväll spelade han upp och flyttade så småningom tillbaka till Karlskrona innan nästa flyttas gick till Kalmar. Hela tiden skrev han låtar på svenska. Mest för sig själv. Historier och åsikter som han behövde få ut sig, även om det just då bara

– Jag blev inkallad till pastorn som hade en överraskning till mig. Han ville att jag skulle jobba heltid i stället för halvtid i församlingen, fast någon lön skulle jag inte få. I stället skulle jag belönas av Gud en vacker dag.

ning var på den snobbiga Kalmar FF-galan. Det var en fullständigt katastrof. Där satt uppklädda människor med sina snitar och champagneglas och vi stod på scen och sjöng en rad politiska låtar, säger Kim Stranne och skrattar åt minnet.

Senare samma månad, januari 2007, fick bandet en ny spelning, som förband till Caj Karlsson i Kalmar.

– Det gick bättre. Vi var mer på samma våglängd.

Höjda röster

Att nämna Caj Karlsson i samma andetag som Kim Stranne är främlingskt. Båda är födda och fostrade på Hasslö och har ett behov av att berätta för hela världen att någonting inte stämmer, att någon måste höja sina röster och berätta att världen blir allt kallare och att individualismen går allt stadi-

gare armkrok med egoismen.

– Jag kan inte skriva neutrala texter som inte har ett budskap. Ändå kan det bli för mycket ibland, inte minst under konserterna. Då blir det lätt bara pinsamt och jag är inte den som står

pa barrkaderna och bjuder in till ett politiskt stormöte. Allt jag och mina vänner i Kollektivet vill är att beröra, att någon i publiken åtminstone ska ta med sig en av våra låtar hem, säger Kim Stranne.

Christian Hylse

Kompakt kulturpaket med kontrastrikt innehåll

JAM ALL STARS 2008

Plats Knut Hahnsskolan, Ronneby
Publik 60 personer
Bäst: Alla oerhörd skickliga yrkesartister som Riksteatern lyckas samla på samma scen.
Sämst: Johannes Anyurus alldeles för kryptiska meningar och Sissela Benns närmast oförmåga att leverera skrätt, trots mycket fniss.

TEATER

– Jag är inte hemsk.
Det är det första jag hör när en

något försynt Kristiina Viiala stappar in på scenen och börjar flytta runt såväl mikrofonstativ som stolar.

Det är lite svårt att fatta vad det är för rum publiken ska se framför sig. Men det verkar vara ett gemensamt samlingsutrymme i ett bostadshus.

– Jag tycker inte om fläskfilé, fastnar mellan tänderna, mumlar hon vidare. Jag tycker inte om att le. Onödigt.

Hög klass

Det är inte helt lätt att greppa vad Jam All Stars är från början. Det enklaste sättet är att likna den vid ett slutprojekt från en kulturskola, men allt från komik till dans håller en

oerhördt mycket högre nivå. Lättast är väl att säga att de olika uttrycksätten och karaktärerna får spegla ett splittrat samhälle som minut för minut fogas samman.

Jag fick nog lite av en chock. Jag hade redan innan läst om föreställningen och skapat mig en bild av att det var en massa löst sammanknutna scenuttryck. Den faktiska upplevelsen var kompakt, men ändå spretig, taggig.

Övergångarna från talad handling till musik går som en dans. Britta Persson och trumslagaren Per Nordmark avbryter stiftfullt diverse monologer och tafatta replikskiften på scenen. För tafatta är ett fungerande sätt

att beskriva de försynta karaktärernas sätt att umgås.

Johannes Anyuru levererar sina poetiska, och ibland oförståeliga, dikter med spikad säkerhet.

Annars förmedlas manuset med en charmig och tveakande ton. Interagerandet på scen är oerhördt mänskligt och vardagslikt.

Skapar glädje

Den svaga delen av föreställningen är när komikern Sissela Benn ska ta över. Det blir roligt, men mest bara fnissigt. Mattias Fransson kompletterar hennes roll och är den som verkligen drar fram glädjen hos publiken. Sissela Benn får trots

det den mest värdefulla repliken i föreställningen.

– Det svåra är inte att börja prata med folk. Det svåra är att prata med dem igen.

I övrigt tävlar artisterna i att överträffa varandra med individuella prestationer. Kristiina Viiala och Mattias Fransson lyckas bäst och håller föreställningens komik och nerv vid liv. Det är de som är de riktiga kontrasterna, vilket framgår med önskar tydlighet närhelst de uppenbarar sig på scen.

Föreställningen är underhållande och tankeväckande. Om allt går väl får Ronneby en lika värdefull kulturinjektion även nästa år.

Mattias Pettersson

Foto: MARTIN SKOOG

SLAGKRAFTIGA. Per Nordmark och Mattias Fransson imponerade i sina roller. Fransson var föreställningens starkast lysande stjärna.

KIM STRANNE & KOLLEKTIVET

Svart på vitt

K.A.O.S. Produktion

CD

■ Det måste vara något särskilt med Ronneby och Karlskrona som gör att huvuddelen av banden med rötter där anser sig tvungna att spela teatralisk pubrock med inslag av irländsk feststämning. Okej, nu är jag orättvis mot den utflugne Hasslösonen Kim Stranne och hans band Kalmarband Kollektivet. De- ras skivdebut höjer sig över alla de rövarromantiska rocktrubadurer som växer som ogräs i Blekingemyllan, de vars största musikupplevelse är de druckna duetterna med

Lars Demian och Caj Karlsson under visfestivalerna på Skärva.

Men även Kim Stranne lider lite av samma symtom. Det teatrala i sångrösten, vänsterklyschorna, de riviga refrängerna. Och så all denna kvinnliga stämsång som jämt ska vara där som kontrast till det råa, manliga svärmodet. Allt det där finns med. Men texterna är bättre och produktionen är snyggare än vad de flesta andra Blekingerockare i generen hittills måttat med.

De som oroar sig över Caj Karlssons vara eller icke vara i musikaliska sammanhang kan trösta sig med att det finns en arvtagare som redan är bättre och mer raffinerad.

Lyssna också på: Caj Karlsson – Gud straffar somliga med en gång

Arvid Jurjaks

VECKANS JONAS

Förr eller senare kommer världen inse att världens bästa musik skapades 1990 till 1994. Det hävdar i alla fall Jonas Markbäck med en eurodiskodäres envishet. För nu är snart Whigfield tillbaka. Och det är dans, dans, dans och lördagsnatt igen och igen och igen.

Och så somnar vi gott till nya Coldplay.

► Coldplay – Violet Hill

Nu finns Coldplays nya singel att ladda hem gratis från deras hemsida.

Coldplaysångaren Chris Martin har vaknat.

► The CliK CliK – Did You Wrong

The CliK CliK fortsätter släppa fantastiska små danspophybrider. Här låter de desstuom nästan som Those Dancing Days.

► First Floor Power – The Jacket (The Jacket (Karin Knife Remix)

First Floor Power är tillbaka! Och i Karin Dreijers mix låter de nästan som The Knife. Två flugor i en smäll alltså.

► Meat Puppets

Ibland glömmar jag hur väldigt bra Meat Puppets var en gång i tiden. Men så ser man Nirvanas MTV Unplugged och vips så åker skivorna fram igen.

► PAS/CAL – I Was Raised on Matthew, Mark, Luke & Laura

Efter vad som känns som 100 års väntan släpper nu äntligen PAS/CAL sitt debutalbum.

► The Pipettes

Jag har alltid gillat tjejerna i The Pipettes för att de nästan känns som seriefikurer. Nu med två utbytta medlemmar blir känslan av cut&paste ännu mer påtaglig.

► Air – Moon Safari – 10th Anniversary Edition

Om man ska vara ärlig så känns Air nästan mest 90-tal av alla band som kom fram då och där. Men ändå låter debuten fortfarande förvånansvärt bra. Bonus-cd:n är dock inte mycket att hänga i mid-sommarstängan.

► Lily Allen

De två nya låtarna hon har lagt upp på mspace räcker gott för att förväntningarna på kommande albumet ska skjuta i höjden.

► The Last Shadow Puppets – The Age Of The Understatement

Ännu ett sånt där superband, med Alex från Arctic Monkeys och Miles från The Rascals. Och som det låter. Ett album fyllt av melodier, körar och stråkar. Allt det där som Arctic Monkeys saknade.

► Whigfield – All In One

Gör snart comeback med ett album fyllt med nyinspelningar av hennes hits samt ett par nya låtar. Av smakprovet att döma låter det rätt hemskt.

Men jag gillar henne ändå, för det hon gjort tidigare.

Jonas Markbäck
noje@blt.se